

Foto: Kurt Van der Elst

Dansant Duet

Altijd Prijs

In voorstellingen als *Maria Eeuwigdurende Bijstand* en *Trouwfeesten en processen* schilderde Arne Sierens in het verleden levendige *tableaux* vol luidruchtige en kleurrijke personages. *Altijd Prijs* keert terug naar een grimmige schets in zwart-wit. Voor één keer verdwijnt het spitante taalspel van de rasschrijver naar de achtergrond ten voordele van de zeer fysieke vertelling van zijn acteurs. Het dansante duet van Robrecht Vanden Thoren en Titus De Voogdt golft af en aan tussen agressief machogedrag en kwetsbare tederheid, met een intensiteit die soms pijn doet. Aan de ogen bijvoorbeeld, zoals bij het eerste beeld: onder wit stroboscopisch licht zwaait Dino (Vanden Thoren) uitzinnig met een rode baseballknuppel in het rond. Hij is een opgefokt kereltje met een chic overhemd, gepokt en gemazeld in het nachtclubmilieu. Hij herkent de sjofele Pierre (De Voogdt) meteen: drie maanden geleden heeft hij hem ijlend van straat geraapt, waarna Pierre in de psychiatrie en uit Dino's leven verdween. Nu is Pierre *los*. Allebei *goeie gasten* maar afkomstig uit een verschillend milieu, vinden Dino en Pierre elkaar op de breuklijn die door hun beider levens loopt. Dino draait mee en zot op de vuile klusjes die hij voor z'n familie moet opknappen, Pierre is drie maanden geleden gestopt met meedraaien – letterlijk 'zot' geworden. Durven ze kiezen voor een ander leven, niet geconditioneerd door vader en verleden?

'De mooiste scènes ontspringen zich wanneer hun speelse vechten overgaat in dansen en vice versa: het contrast tussen de uitgerekte bewegingen van de ietwat slungelige Dino en het soepel dansen van de pezige Pierre ontroert, het lijken wel twee cartoonfiguurtjes'

Scharniermomenten gaan gepaard met onzekerheid: regelmatig schiet het verhoogde vlak waarop de spelers zich bewegen met een schok zijwaarts, waardoor ze hun evenwicht verliezen. De trapeze boven hun hoofd biedt een uitweg: het is daar, met de voeten van de (wankele) grond, dat ze schaarse momenten van rust vinden. De mooiste scènes ontspringen zich wanneer hun speelse vechten overgaat in dansen en vice versa: het contrast tussen de uitgerekte bewegingen van de ietwat slungelige Dino en het soepel dansen van de pezige Pierre ontroert, het lijken wel twee cartoonfiguurtjes. Dat dit echter geen *comic* is onderstreept de donkere soundtrack van Jean-Yves Evrard, wiens stuwende gitaar de gebalde woede van deze gekwetste personages passend verklankt. Toen Cie Cecilia voor *Broeders van Liefde* een alliantie aanging met Union Suspecte verklaarde Sierens vooral uit te kijken naar de dansante inbreng van Union. *Altijd Prijs* bewijst dat hij niet elders hoeft te zoeken wat hij zelf in huis heeft.

(Evelyne Coussens)

Van vrijdag 1 t.e.m. zondag 3 en van dinsdag 5 t.e.m. vrijdag 8 augustus, om 19u in de Loods NMBS.

Nog enkele pareltjes van de nachtploeg:

'Het erge is dat je nooit weet of weersvoorspellingen altijd fout zijn'

'Ik hou wel van muziek, vooral van een lichte bloes en een korte rok'

Gespot op Cafe Koer gisteren: Landsverraderlijke theatermaker brengt eigen drank mee, en dat op een Belgisch festival. Gelukkig was het Jupiler en geen Heineken!

Technieker Toon blijkt een groot hart voor dieren te hebben. Toen hij gisteren het venster kwam repareren in ons redactielokaal, redde hij meteen de zeltogende duif die zich op ons balkon genesteld had. Het diertje heeft intussen een nieuwe thuis gevonden in een kartonnen doos met *wattekes* en wordt door Toon zorgzaam tot beterschap gevoed. Aah, zo lief!

Oude Rockers op Café Koer

Melnik

Foto: Jules Gahide

Mystère

Foto: Johan Van Evcken

TELEX

Zaterdag 2 augustus, eerste voorstelling Koltwarkosmos om 5u15!

Vanavond eerste *Late Night Concert*: Serge Feys Trio om 24u30 in Club Terminus. *Go, hipswing!*

Vanavond ook de eerste lachebekjes: *A World of Comedy* in het Variététheater.

TAZETTE '08

EDITIE#02

VR 01/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Zeer gekoesterde TAZette-lezer,

Nog half weggeregend door de vlagen van gisteren maakt de *TAZette wild bunch* zich op voor een spik-splinternieuw ochtendgloren aan de cultuurhorizont. En het mag gezegd worden: U heeft zich niet laten kisten door de storm. Integendeel, de *kingsize* tent die nu op het stationsplein prijkt was gevuld als een harington. Houden zo, tenminste als u een liefhebber bent van menselijke warmte – en van muziek. Ondertussen zijn al twee harten van de TAZette-redactie gestolen, dat van Evelyne en dat van Joeri. Het gebeurde hoogst waarschijnlijk gisteravond in Ciné Rialto en de daders komen uitgebreid aan bod in dit nummer. Hun naam begint met een 'B' en eindigt op 'N'. Maar, jongens, wees gerust, de slachtoffers zien af van verdere vervolging. Wel willen we vriendelijk vragen aan alle artiesten om ook de harten van Katrien en Maarten eens goed te soigner. We kijken in de richting van rijpere mannen en welgevormde muzikantes.

Wat mag u nog verwachten voor vandaag: muzieklareaat Jonas Leemans, de *Legende van Woesterdam*, de onvolprezen Sierens-voorstelling *Altijd Prijs* en Liesa Van der Aa.

Wij blijven een luisterend oor voor uw roddels en verzuchtingen.

Liefs, de TAZette Cosa Nostra

Theaterlaureaten

Ook een werkdag kan poëtisch zijn

Dauwe – De Bühnehasen

De Portugese dichter Fernando Pessoa schreef zijn *Ode van de zee* onder het pseudoniem Alvaro de Campos, een alterego dat hij schiep om 'alles te voelen op alle wijzen'. De beste manier om te reizen, is door te voelen. En dat is exact wat de vijf prille acteurs van de Bühnehasen doen, onder de sfeervolle begeleiding van een bluesgitaar. Ze nemen het publiek mee op een uiterst poëtische reis, bruisend van ideeën en barstensvol gevoel. Aan de afgrond van een hellend vlak met kronkelende voren – een zandvlakte? De oevers van een brede rivier? – staat een meisje prevelend te pulken aan haar kleren. Van achter de scène klinkt getik van een ouderwetse typemachine. De schrijver leest zijn woorden luidop mee. Een jongen brengt twee strandstoelen op, gaat zitten en tuurt van op afstand naar het meisje. Het zijn maar enkele beelden van jongensachtig verlangen en melancholie die door de voorstelling lopen als een machtige stroom. De acteurs omhelzen elkaar teder, vechten als jonge hondjes, openen kelderluikjes en buigen zich samen over moeilijk leesbare, maar o zo belangrijke brieven. En nooit staan theatrale trucs of goedkope effecten in de weg van de hoofdzaak: de oprechte uitdrukking van een gevoel.

'De Bühnehasen nemen het publiek mee op een uiterst poëtische reis'

Maar er is meer. Het platform van poëtische mijmering dat de Bühnehasen voor zichzelf creëerden, grijpen ze aan om nieuwe ideeën uit te proberen. Ideeën omtrent literaire teksten op een podium. Dialogen nemen de vorm aan van intieme briefjes of kattebelletjes, met vertederende afsluiters en kwetsbare bekentenissen. Aan een acteur wordt gevraagd om zich uit te kleden, waarna de directe toon subtiel wordt ondergraven door de beschrijving van kledingstukken die hij niet draagt. Sommige ideeën worden weliswaar niet ten volle door getrokken of wat onhandig afgewerkt, maar de durf en de creativiteit van de makers om ze af te tasten en te tonen, is een verademing. Met *Dauwe* bewijzen De Bühnehasen dat ze hun prijs op TAZ dubbel en dik waard zijn. De beslistheid waarmee deze vijf twintigjarigen in de klassieke teksten van Pessoa duiken, om ze daarna vanuit hun eigen ervaringswereld naar de scène te vertalen, is veelbelovend. Misschien lijkt het onmogelijk, maar Pessoa's weidse zee leek voor één avond zowaar langs de Antwerpse linker oever te kabbelen. (Joeri Smet)

Nog t.e.m. 8 augustus om 20u in Ciné Rialto.

Foto: Kristien Verhoeven

"Je ziet veel métier, maar weinig rock-'n-roll"

Jonge maker Lucas De Man hoopt daar op TAZ verandering in te brengen. Bron: De Morgen

Muzieklaureaten

Muzieklaureaat Jonas Leemans met nieuw werk op TAZ
'Ik blijf op twee paarden tegelijk wedden'

Het kan verkeren. Je bent acteur, studeert af aan het Herman Teirlinck-instituut, theater is je roeping en dan ben je plots TAZ-muzieklaureaat 2007. Het overkwam Jonas Leemans, een van de meest getalenteerde jonge mannen die wij ooit aan het werk zagen. Met zijn nieuwe project *Inhoudelijk Gesprek* bewijst hij dat hij de muziek voorlopig nog niet afgezworen heeft. Of toch?

Jonas Leemans: 'Uiteindelijk was het pas goed mei voor ik aan mijn nieuw project in opdracht van TAZ kon beginnen denken. Er waren ook enkele misverstanden ontstaan tussen mij en de organisatie van TAZ, dus werd ik op een bepaald moment uitgenodigd om eens een goed 'inhoudelijk gesprek' te hebben. Achteraf leek het me daarom wel grappig om de nieuwe voorstelling *Inhoudelijk Gesprek* te noemen.'

Vorig jaar nam je als basis het absurdistisch toneelstuk *le roi se meurt van Ionesco*. Dit jaar greep je terug naar de opera *La muette de Portici*.

'*La muette de Portici* is een opera in vijf delen, gecomponeerd door de Franse dichter Auber op een libretto van Scribe. Tijdens een opvoering ervan in de Muntshouwborg op 25 augustus braken er rellen uit en de mythe gaat dat die uiteindelijk tot het ontstaan van België hebben geleid. In communautair moeilijke tijden leek het me interessant om dat eens van dichterbij te gaan bekijken. Omdat België al die tijd later een land is dat bestaat en tezelfdertijd ook niet bestaat, omdat Walen en Vlamingen amper nog contact met elkaar lijken te hebben, omdat de 'gesprekken' moeilijk lopen.'

Dat klinkt alsof we ons aan een stevig politiek getint liedjesprogramma mogen verwachten.

'Helemaal niet eigenlijk. Slechts een van de zeven nieuwe nummers die ik schreef gaat daar rechtstreeks over. Noem het maar een sprookje in een country-jasje. (*lucht*) Voor de andere heb ik me eerder laten inspireren door de liefdesverhalen uit de opera zelf. Ik heb de opera een paar keer beluisterd, de tekst doorgenomen, en vervolgens heb ik alles netjes aan de kant geschoven. Op basis van de flarden die nog in mijn geheugen rond dwarrelen en in combinatie met mijn persoonlijke ervaringen ben ik dan beginnen componeren. Mensen moeten dus zeker niet verwachten dat ze teksten uit *La muette de Portici* te horen zullen krijgen.'

Van opleiding ben je acteur en je bent heel actief in de theaterwereld. Vorig jaar, na het winnen van de TAZ-Jong Muziek-prijs, vertelde je ons wel dat je enthousiast begon na te denken over muzikale projecten.

'Dat is nog steeds zo. Maar ik ben een jonge acteur en kan dus niet zomaar opdrachten van grote gezelschappen gaan weigeren. En ook met mijn acteercarrière gaat het goed, waardoor ik ook volgend jaar alweer een drukbezette agenda heb. Anderzijds heb ik door mijn deelname aan TAZ wel een mooi liedjesprogramma bijeen kunnen schrijven, waar ik, wanneer ik wil, mee kan gaan optreden. Het blijft een beetje op twee paarden tegelijk wedden, dat wel.'

Jonas Leemans, vanavond om 17u te zien in Club Terminus.

Foto: Kristien Verhoeven

Jong Muziek

Foto: Jules Gahide

Charisma en een gouden stem
Symptoms of Mojo - Liesa Van der Aa

Van haar passage vorig jaar op TAZ is ons van Liesa Van der Aa (dochter van acteur Frans) behalve haar naam en dat ze 'iets' deed met een viool en een loopstation, zo goed als niks bij gebleven. Het zal dus wellicht een verre van memorabel optreden geweest zijn en we hadden ons - toegegeven - soms botte fileermes al klaar liggen voor het geval het dit keer opnieuw niet veel soeps zou zijn. Edoch, Van der Aa komt op deze editie niet solo, maar met een behoorlijk straffe begeleidingsband aan de aftrap en het moet gezegd: wij waren bij momenten aangenaam verrast. Wanneer deze sympathieke jongedame zich immers, zoals ze dat in Fort Napoleon af en toe deed, beperkt tot fijne, kleine liedjes die door haarzelf en haar muzikanten vrij sober worden ingekleurd komt haar ietwat hese stem uitstekend tot haar recht. Voor opener 'Mojo', een in de uitgekilde versie lekker folky bluesdeuntje dat zo van de jongste Jolie Holland zou kunnen zijn geplukt, het breekbare 'Cut Him Out' en het bloedmooie 'For My Sister' hebben wij nu niet meteen een arm of een been veil, maar we flikkeren er wel graag enkele B-kantjes of afdankertjes van pakweg Allen Toussaint of Lee Hazlewood - toch ook niet de minsten - voor van onze iPod.

'Wanneer deze sympathieke jongedame zich beperkt tot kleine fijne liedjes die door haarzelf en haar muzikanten sober worden ingekleurd, komt haar ietwat hese stem uitstekend tot haar recht'

Alleen, niet alle nummers in haar relatief korte set waren even geweldig: sommige waren veeleer half uitgewerkte ideeën dan volwaardige speelklare liedjes en ook het oeverloos lang uitgesponnen 'Mozart', waarin Van der Aa weer terug valt op de beproefde formule van zang, viool en loopstation was bepaald geen hoogtepunt. In Club Terminus gaf deze opnieuw bijzonder ontspannen Brabantse, geruggensteund door vier prima muzikanten, ferm van katoen. Ze speelden een min of meer gelijkaardige, maar wederom wat wisselvallige set, zowel wat opbouw, songkeuze en kwaliteit betreft en hoewel het stevige arrangement de nummers af en toe van een paar extra ballen voorzag, rok de groep de liedjes vaak te lang uit zodat ze nu en dan toch enigszins aan spankracht inboetten. Liesa Van der Aa heeft duidelijk charisma en een gouden stem, maar we kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat het haar misschien nog wat aan visie, maar zeker ook aan voldoende straffe nummers ontbreekt om een klein uur te kunnen boeien. Een beetje een wisselvallige opener voor Jong Muziek, kortom, met uitschieters in zowel positieve als negatieve zin.

(Maarten Vandenbussche)

Gezien op 31 juli in Fort Napoleon en Club Terminus.

Familiepark

De liefde zit niet in een buikvlinder
De legende van Woesterdam

Het is een zeldzaamheid geworden: theater waarin je ook werkelijk ziet wat er gebeurt. Sinds het ergens in de jaren zeventig taboe werd om uit een koffiekant ook werkelijk koffie te laten komen (te illustratief) horen gebeurtenissen gesuggereerd te worden en moet de toeschouwer uit een accent plotontwikkelingen en goedmoedigheden afleiden. Dat leidt soms tot uitdagend theater dat de geest prikkelt, even vaak leidt het tot minimalistische saaiheid waaraan een hoop geïnterpreteer te pas komt.

Hoewel jeugdtheater iets makkelijker ontsnapt aan die suggestiedwang bewijst *De Legende van Woesterdam* van Studio Orka en Kopergieters dat 'illustratief' wel degelijk kan rijmen op creatief en inventief, wanneer de wereld die gecreëerd wordt zo intens is dat je er noodzakelijkerwijs ingezogen wordt. Dat gebeurt niet zomaar: het is het resultaat van meesterlijk denk- en ontwerpwerk dat met eindeloze liefde voor het precieze detail is uitgevoerd. Ontwerpers Philippe Van de Velde en Martine Decroos van Orka blinken uit in dit poëtisch sfeerwerk - denk aan de grot van *Lava*, een bodemonderzoek of het huisje uit *Mijnheer Porselein*. In *De Legende van Woesterdam* vindt de jongensachtige gekte van Kopergieters-regisseur Johan De Smet perfect zijn vertaling in de dromerige Orkawereld.

Nog nooit was de risicofactor zo groot: de voorstelling speelt zich volledig af onder de blote hemel, wat de participatie van de natuurelementen, voorbijgangers, wandelende honden en voorbijspringende joggers impliceert. De locatie vraagt erom om groot te spelen, teneinde de aandacht van de kinderen niet te laten afdwalen naar de talloze andere dingen die het park biedt. Een excellerende Joris Hessels en zijn ietwat schuchterder tegenspeelster Katrien Pierlet weten onder regen en hitte meestal aan de juiste kant van de balans te blijven: hun tomeloze energie houdt de hoofdjes bij de zaak, terwijl ze zich maar op zeldzame momenten bezondigen aan overacting die de billen doet toenipen.

'De Legende van Woesterdam toont in geuren en kleuren hoe de liefde vlak onder je neus voor het grijpen kan liggen'

Elvira (Pierlet) is een meid met een Missie. Zij ontvangt ons zenuwachtig, want ze heeft belangrijke zaken aan het hoofd: in de parkvijver ligt een ton op de bodem, met daarin een appel waarin zich het laatste eitje van 'de buikvlinder' bevindt. Of de kinderen even in het water willen springen om de ton voor haar op te vissen? Ijverige duikertjes beginnen hun kleren al uit te trekken, maar dat zwemfeestje gaat niet door, want Patrick de parkwachter (Hessels) komt met een 'camera-eend' aandragen. De spannende onderneming die volgt neemt de kinderen mee naar het verleden van Woesterdam, een stad waar een kwade koning op een dag alle buikvlinders vernietigde en daarmee de liefde tussen de mensen doodde. De verzetsbeweging die ontstaat - de 'Bende van Woesterdam' - wordt aangevoerd door Elvira's betovergrootvader. De bende wil met het laatste overgebleven eitje de buikvlinder opnieuw kweken, maar wordt verraden en opgedoekt. Samen met de nuchtere natuurman Patje zal Elvira proberen haar betovergrootvaders werk af te maken, en de liefde terug onder de mensen brengen. Voor het feit dat Patje intussen zelf ook wat vlinders in de buik krijgt, blijft Elvira blind.

De Legende van Woesterdam toont in geuren en kleuren hoe de liefde vlak onder je neus voor het grijpen kan liggen, maar je haar toch niet ziet, of hoe je in het zoeken naar het grote soms het kleine voorbijgaat. De liefde zit niet in een buikvlinder, maar in de magie tussen twee mensen. Magie is ook wat Studio Orka weet op te roepen, want opnieuw is de theatrale fictie af. Wat de expliciete invulling van het verhaal misschien de verbeelding ontnemt, geeft de sublieme vormgeving dubbel en dik terug.

(Evelyne Coussens)

De legende van Woesterdam, van vrijdag 1 t.e.m. woensdag 6 augustus in het Leopoldpark, om 14u en 16u. Vanaf 6 jaar.

TAZ en de zee - Expo 'Vischerskoppen' - Stephan Vanfleteren

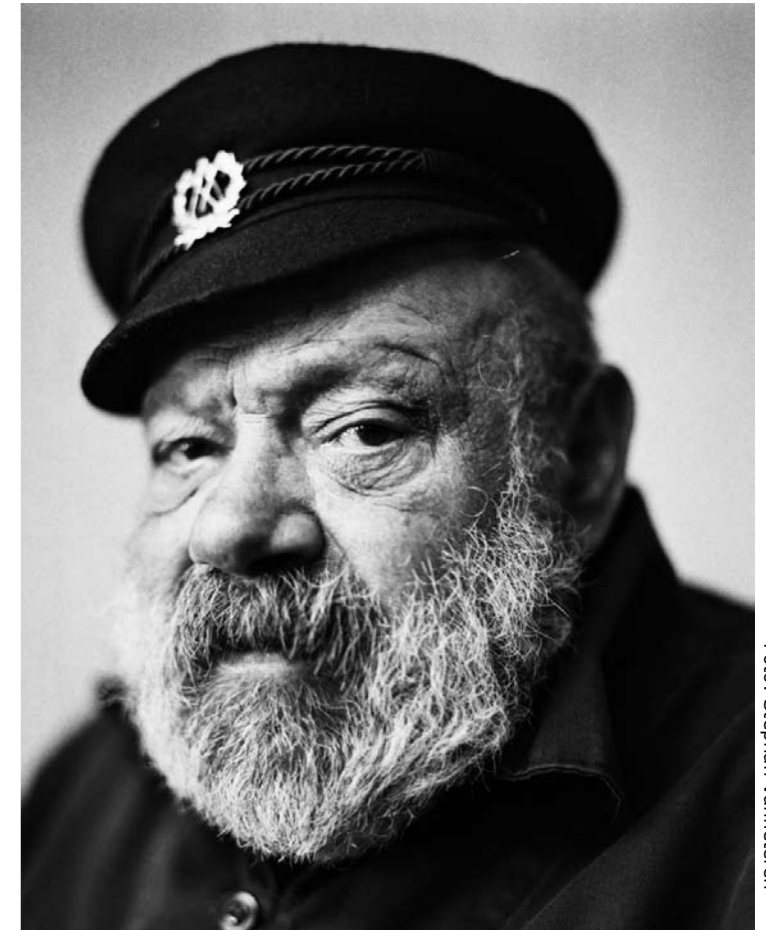

Foto: Stephan Vanfleteren

Boeli (Cyriel Frans) is eind 2005 gestorven. Zijn vrouw was nog niet gekomen van het verlies van haar man of ze kreeg drie maanden later het vreselijke nieuws te horen dat hun zoon op zee is 'gebleven' samen met twee andere bemanningsleden. Eén had zich kunnen redden door op de kiel van het gekapseisde schip te klauteren.
T.e.m. 30 september, doorlopend, in de Vismijn.

Foto: Phile Deprez